

Vady podání

Je-li žalobní návrh neurčitý nebo nesrozumitelný, musí výzva k odstranění vad žaloby ve smyslu ustanovení § 43 odst. 1 o. s. ř. obsahovat též vysvětlení, v čem podle soudu spočívá neurčitost nebo nesrozumitelnost žalobního návrhu.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 3145/2011, ze dne 16.2.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce Ing. I. E., zastoupeného Mgr. P.N., advokátem, se sídlem v B., proti žalovaným 1/ JUDr. J. K., 2/ Ing. M. B., 3/ „Konkursnímu věřitelskému výboru dle sp. zn. 28 (26) K 282/94“ a 4/ I. s. r. o., se sídlem ve Z., o stanovení povinnosti zdržet se neoprávněných zásahů do osobního vlastnictví mimo firemního, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 49 Cm 2/2002, o dovolání žalobce proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. července 2010, č. j. 6 Cmo 40/2010-228, tak, že usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 15. července 2010, č. j. 6 Cmo 40/2010-228 a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. prosince 2008, č. j. 49 Cm 2/2002-187, se zrušují. V rozsahu, v němž se žalobce podáním došlým soudu 13. ledna 2000, ve znění podání došlého soudu 13. prosince 2002, domáhal toho, aby první až třetí žalovaní byli povinni zdržet se jakýchkoliv zásahů do majetku a výkonu osobního vlastnického práva žalobce k označenému majetku a aby byli povinni respektovat označené osobní, výrobní i patentové know - how žalobce, toto nepoužívat bez písemného souhlasu žalobce a respektovat i vlastnictví majetku jiných právnických a fyzických osob, se věc postupuje k vyřízení Krajskému soudu v Brně ke sp. zn. 26 (28) K 282/94, jako konkursnímu soudu úpadce Ing. I. E., ve zbývajícím rozsahu se věc vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Usnesením ze dne 14. prosince 2008, č. j. 49 Cm 2/2002-187, odmítl Krajský soud v Brně žalobu podanou 13. ledna 2000 žalobcem Ing. I. E. proti žalovaným 1/ JUDr. J. K., 2/ Ing. M. B., 3/ „Konkursnímu věřitelskému výboru dle sp. zn. 28 (26) K 282/94“ a 4/ I. s. r. o.

Soud - odkazuje na ustanovení § 43 a § 79 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) - uzavřel, že žaloba nesplňuje požadavky ustanovení § 79 o. s. ř. co do projednatelného a vykonatelného „petitu“ a že v řízení nelze dále pokračovat, neboť například návrh rozhodnutí (petit) je stále neurčitý (pojem „zneplatnění všech uzavřených kupních smluv a převodů“, návrat „ke stavu vlastnictví majetku zpět do vlastnictví žalobce“). Je-li navrhováno určení neplatnosti smluv, musí být každá z nich konkrétně určena (datum uzavření, strany, obsah). Stejně požadavky se týkají i konkretizace „převodů“, definice majetku, atd. Současně nelze v každém podání navrhopat další výroky, není-li odstraněna vada původního petitu. Poté lze předmět řízení rozšiřovat jen formou návrhu na změnu žaloby a to se souhlasem soudu.

K odvolání žalobce Vrchní soud v Olomouci ve výroku označeným usnesením potvrdil usnesení soudu prvního stupně.

Odvolací soud - cituje ustanovení § 43 a § 79 odst. 1 o. s. ř. - přitakal soudu prvního stupně v závěru, že žaloba nesplňuje požadavky ustanovení § 79 o. s. ř. co do projednatelného a vykonatelného petitu.

Žalobní petit (údaj, čeho se žalobce podanou žalobou domáhá) musí být úplný, určitý a srozumitelný. Vymezení práv a jim odpovídajících povinností v něm obsažené musí být provedeno tak přesně a jednoznačně, aby po jeho převzetí do výroku soudního rozhodnutí mohl být nařízen a proveden výkon rozhodnutí, protože soud nemůže účastníkům přiznat jiná práva a uložit jim jiné povinnosti, než jsou navrhovány, žalobní petit musí svým rozhodnutím zcela vyčerpat a nesmí jej překročit. Uvedené současně neznamená - uvedl odvolací soud - že žalobce je povinen v žalobním petitu učinit soudu návrh na znění výroku rozsudku nebo jiného rozhodnutí ve věci samé. Pouze soud rozhoduje, jak bude formulován výrok jeho rozhodnutí; případným návrhem žalobce na znění výroku rozhodnutí není vázán. Označí-li žalobce v žalobě přesně, určitě a srozumitelně povinnost, která má být žalovanému uložena rozhodnutím soudu, nepostupuje soud v rozporu se zákonem, jestliže použitím jiných slov vyjádří ve výroku svého rozhodnutí stejná práva a povinnosti, kterých se žalobce domáhal.

Odvolací soud souhlasil se soudem prvního stupně, že žaloba je neprojednatelná. Podle odvolacího soudu jsou obsahem žaloby (stručně shrnuto) skutková tvrzení, podle nichž se žalobce v rámci privatizace Vlárských strojíren, a. s. stal vlastníkem vyjmuté části majetku, který mu předal Fond národního majetku České republiky (dále jen „Fond“) a který on užíval jako občan. Uvedl (žalobce), že později mezi ním a Fondem vznikly rozpory ohledně kvality předaného majetku, přičemž Fond, aby zakryl nedostatky při předávání majetku, jeho firmu za pomoci dalších subjektů předlužil, v důsledku čehož se firma dostala do konkursu, vůči němuž má (žalobce) zásadní námitky, a to jak vůči správci, tak vůči věřitelskému výboru, přičemž namítá, že v rámci konkursu je užíván jeho osobní majetek.

Odvolací soud dále poukázal na to, jaký žalobní návrh žalobce vznášel na základě těchto žalobních tvrzení, na obsah výzvy soudu prvního stupně ze dne 6. listopadu 2002, na obsah doplňujícího podání žalobce z 2. prosince 2002 a na obsah výzvy soudu prvního stupně z 30. dubna 2003, s tím, že na tu reagoval žalobce (jen) tím, že podal žalobu pro zmatečnost a návrh na vyloučení soudce pro podjatost.

Se soudem prvního stupně souhlasil odvolací soud i v tom, že pro nedostatky žalobního petitu nelze v řízení pokračovat, jelikož ten je neurčitý.

V bodě 1 navrhovaného žalobního petitu žalobce neuvádí, jakého konkrétního výkonu osobního vlastnického práva by se měla týkat navrhovaná povinnost.

V bodě 2 navrhovaného žalobního petitu navrhovaná povinnost „respektovat“ není dostatečně určitá a žalobce kromě toho nespécifikoval dostatečně určitě seznam výrobního a patentového know - how a neuvedl, vlastnické právo kterých právnických a fyzických osob by měli žalovaní také respektovat.

Petity navrhované pod body 3 a 4, požadavek žalobce „na zrušení účinnosti všech uzavřených kupních smluv a učiněných převodů“, jakož i požadavek o návrat „ke stavu vlastnictví majetku zpět do vlastnictví žalobce“, jsou zcela neurčité, když není nijak konkretizováno, o jaké kupní smlouvy a jaké další převody by mělo jít. Současně odvolací soud poukázal na to, že skutečnosti uváděné žalobcem v žalobním petitu „nejsou uvedeny ve skutkových tvrzeních žaloby“, takže je zde logický rozpor mezi žalobním petitem a skutkovými tvrzeními. Nejsou-li navrhované povinnosti označeny ve skutkových tvrzeních žaloby, není možné, aby soud sám (jinými slovy) formuloval žalobní petit.

Posléze odvolací soud doplnil, že o žalobcově žádosti o ustanovení advokáta podané v rámci odvolacího řízení rozhodl soud prvního stupně usnesením ze dne 2. března 2009, č. j. 49 Cm 2/2002-195 (tak, že žalobcovu žádost zamítl), které nabylo právní moci. Poukázal i na předchozí zamítnutí žalobcovy žádosti usnesením soudu prvního stupně, které odvolací soud potvrdil usnesením ze dne 25. února 2003, č. j. 3 Cmo 2/2003-90. Odtud odvolací soud dovodil, že není nutné se znovu zabývat další žalobcovou žádostí z 15. února 2010, podanou po zamítnutí předchozí

žalobcovy žádosti, jelikož v další žádosti neuvádí žalobce žádné jiné skutečnosti odůvodňující jeho žádost (než ty, které uváděl v průběhu celého řízení a které soudy měly za nedůvodné).

Žalobce podal proti usnesení odvolacího soudu dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 239 odst. 3 o. s. ř., namítaje, že jsou dány dovolací důvody uvedené v § 241a odst. 2 o. s. ř., tedy že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (odstavec 2 písm. a/) a že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (odstavec 2 písm. b/) a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Naplnění dovolacího důvodu dle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř. spatřuje dovolatel v tom, že soud prvního stupně jej v rozporu s ustanovením § 43 odst. 1 o. s. ř. nepoučil, v jakém směru je třeba konkretizovat „petit“, zejména jej nepoučil o požadavku přesného určení smluv (uvedení data uzavření, stran a obsahu u každé jednotlivé smlouvy), u kterých se domáhal vyslovení neplatnosti, požadavku přesné specifikace majetku v petitu, atd. Výzva soudu ze dne 6. listopadu 2002, č. j. 49 Cm 2/2002-25, stejně jako usnesení ze dne 30. dubna 2003, č. j. 49 Cm 2/2002-95, obsahovala pouze obecné poučení o základních náležitostech podání, kdy žalobce nebyl poučen o tom, v čem je podání neúplné a jak a v čem má opravu konkrétně provést. K tomu dovolatel v literatuře odkazuje na dílo Bureš, J. - Drápal, L. - Krčmář, Z. - Mazanec, M.: Občanský soudní řád. Komentář. I. díl., 6. vydání, Praha, C. H. Beck 2003, str. 150.

Dále žalobce s poukazem na ustanovení § 41 odst. 2 o. s. ř. namítá, že žalobu doplnil (dle výzvy z 6. listopadu 2002) jak svým podáním doručeným soudu 18. listopadu 2002, tak svým podáním ze dne 2. prosince 2002. Soud však nezohlednil skutečnosti, které vylíčil v dalších písemných podáních v předmětné věci a dospěl proto k nesprávnému závěru, že žalobu nedoplnil. K tomu žalobce konkrétně uvádí, že v podání ze dne 18. listopadu 2002 a zejména v podání ze dne 2. prosince 2002, doručeném soudu 13. prosince 2002, uvedl přesnou specifikaci nemovitostí a movitých věcí, ve vztahu k nimž se domáhal uložení povinnosti zdržet se zásahu do svých vlastnických práv žalovaným. Dále přesně označil konstrukční, výrobní a další dokumentaci, stejně jako průmyslové vzory, jejichž ochrany se domáhal z titulu práva k průmyslovým vzorům a zdržení se zásahů do těchto práv. Přinejmenším co do bodu 1 a 2 byl tedy žalobní petit dostatečně specifikován již písemným podáním žalobce z 2. prosince 2002 a mohl se stát předmětem přezkoumání a meritorního rozhodnutí.

Žalobce dále v uvedeném podání výslovně odkázal na elektronickou verzi svého podání uloženého na disketě, kde uvedl soupis svého osobního majetku, v souvislosti se kterým se zbývajícími žalobními body (uvedenými pod čísly 3 a 4) domáhal určení neplatnosti smluv o převodu tohoto majetku žalovanými. Odtud dovolatel dovozuje, že dostatečným způsobem specifikoval nárok uplatněný žalobním návrhem, a to tak, aby o něm mohlo být meritorně rozhodnuto a aby se mohl stát přezkoumatelným a vykonatelným výrokem.

K té části výzvy, kterou byl vyzván k odstranění logických rozporů svého podání, dovolatel namítá, že i v tomto případě byl soud povinen přesně uvést, v čem spatřuje logický rozpor a poučit jej, jakým způsobem má vytýkanou vadu odstranit, což se nestalo. Žalobce se v rámci svého uvážení pokusil v následujících podáních co nejlépe vylíčit skutkový stav, na jehož základě uplatňuje své nároky žalobním petitem a odkazoval i na připojení dalších soudních spisů, z nichž by bylo možné detailněji dovodit skutkové okolnosti případu. I tyto informace mohou být (dle dovolatele) považovány za bližší vylíčení skutečností a odstranění nedostatků žaloby. Soud prvního stupně však k těmto skutečnostem vůbec nepřihlédl a ve svém rozhodnutí se nevypořádal s důvody, pro které postupoval právě tímto způsobem.

Odvolacímu soudu dovolatel vytýká, že k těmto vadám řízení nepřihlédl, ač tak měl učinit dle § 212a odst. 5 o. s. ř.

Dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. je podle dovolatele dán proto, že soud nesprávně vyložil naplnění podmínek dle § 43 odst. 2 o. s. ř.

Dovolání je (bez dalšího) přípustné podle ustanovení § 239 odst. 3 části věty před středníkem o. s. ř. Podmínku, aby šlo o potvrzující usnesení odvolacího soudu, ohledně kterého dovolací soud dospěje k závěru, že má po právní stránce zásadní význam, formulovanou ve větě druhé označeného ustanovení poukazem na obdobné použití § 237 odst. 1 a 3 o. s. ř., má Nejvyšší soud za obsoletní; srov. shodně např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. července 2011, sen. zn. 29 NSČR 35/2009, uveřejněného pod číslem 151/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (usnesení je - stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže a vydaná po 1. lednu 2001 - dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu).

Nejvyšší soud se nejprve zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.

Podle ustanovení § 43 o. s. ř. předseda senátu usnesením vyzve účastníka, aby bylo opraveno nebo doplněno podání, které neobsahuje všechny stanovené náležitosti nebo které je nesrozumitelné nebo neurčitě. K opravě nebo doplnění podání určí lhůtu a účastníka poučí, jak je třeba opravu nebo doplnění provést (odstavec 1). Není-li přes výzvu předsedy senátu podání řádně opraveno nebo doplněno a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat, soud usnesením podání, kterým se zahajuje řízení, odmítne. K ostatním podáním soud nepřihlíží, dokud nebudou řádně opravena nebo doplněna. O těchto následcích musí být účastník poučen (odstavec 2).

Nejvyšší soud úvodem poznamenává, že nepřehlédl, že dovolatel podal žalobu v této věci 13. ledna 2000, kdy ustanovení § 43 o. s. ř. znělo jinak. S přihlédnutím k tomu, že rozhodnutí soudu prvního stupně se odvíjí od výzev učiněných po 1. lednu 2001, je nicméně namístě přezkoumat použití ustanovení § 43 o. s. ř. právě ve znění účinném od 1. ledna 2001 (srov. bod 1., hlavy první, části dvanácté, zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

Náležitosti žaloby je oproti tomu nutno poměřovat prostřednictvím ustanovení § 79 odst. 1 o. s. ř., ve znění účinném k 13. lednu 2000 (pro věc rozhodném), tj. naposledy ve znění zákona č. [2/2000](#) Sb.

Podle ustanovení § 79 odst. 1 o. s. ř. (v rozhodném znění) pak platilo, že řízení se zahajuje na návrh. Návrh musí kromě obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) obsahovat jméno, povolání a bydliště účastníků (obchodní jméno nebo název a sídlo právnické osoby), popřípadě též jejich zástupců, vyličení rozhodujících skutečností, označení důkazů, jichž se navrhovatel dovolává, a musí být z něj patrné, čeho se navrhovatel domáhá. Ve věcech vyplývajících z obchodních vztahů musí návrh dále obsahovat identifikační číslo právnické osoby, popřípadě další údaje potřebné k její identifikaci a údaj o tom, zda některý z účastníků je zapsán v obchodním rejstříku. Tento návrh, týká-li se dvoustranných právních vztahů mezi žalobcem a žalovaným (§ 90), se nazývá žalobou.

K dikci § 79 odst. 1 o. s. ř. (v rozhodném znění) pak Nejvyšší soud dodává, že napadené rozhodnutí vychází z toho, že žaloba není projednatelná ve vazbě na požadavek „vyličení rozhodujících skutečností“ a uvedení toho, „čeho se navrhovatel domáhá“. Tyto náležitosti žaloby předepisuje též ustanovení § 79 odst. 1 o. s. ř., ve znění účinném od 1. ledna 2001. Proto též Nejvyšší soud nepovažoval dovolání bez dalšího za opodstatněné jen proto, že odvolací soud (nesprávně) založil své úvahy na textu § 79 odst. 1 o. s. ř., ve znění účinném od 1. ledna 2001.

Jak je patrné z obsahu spisu, podobu žalobních návrhů vznášených žalobcem formovala následující žalobcova podání:

a/ Žaloba podaná 13. ledna 2000 (č. l. 1-4), směřující jen vůči prvnímu a třetímu žalovanému, ústila v žalobní návrh, podle kterého:

„Žalovaní jsou povinni zdržet se jakýchkoliv zásahů do výkonu osobního vlastnického práva osoby Ing. I. E. To je i majetku uvedeného na jeho listech vlastnictví, strojů a zařízení a PPS nespádajících do majetku jeho firmy IČO 13673483, toho času v konkursu. Dále jsou povinni respektovat jeho osobní, výrobní i patentové know - how a toto nepoužívat bez jeho písemného souhlasu“.

b/ Žalobcovovo podání datované 2. prosince 2002, došlé soudu 13. prosince 2002 (č. l. 57-75), označené jako „Návrh na vydání zákazu manipulace s mým osobním majetkem (žaloba na zásah do vlastnického práva)“, v němž je okruh žalovaných dále rozšířen o druhého a čtvrtého žalovaného, ústila v žalobní návrh, podle kterého:

1/ „Žalovaní jsou povinni zdržet se jakýchkoliv zásahů do majetku a výkonu osobního vlastnického práva osoby Ing. I. E. To je jeho osobního majetku uvedeného na přiložených listech vlastnictví, tak strojů a zařízení apod. a to dle tohoto dílčího soupisu“. Dále je jako „Odrážka 1/“ proveden výčet řádně označených nemovitostí a jako „Odrážka 2/“ seznam strojů, strojního vybavení budov a PPS (rozuměj předmětů postupné spotřeby) identifikovaných tamtéž vždy inventárním číslem a názvem a zpravidla též typem, s tím, že „upřesnění tohoto seznamu bude provedeno dodatečně po zajištění případné mé vizuální kontroly v prostorách mého majetku a zajištění repase datového nosiče doplňujících seznamů“.

2/ „Žalovaní jsou dále povinni respektovat uvedené osobní, výrobní i patentové know - how osoby Ing. I. E. a toto nepoužívat bez jeho písemného souhlasu“, respektovat i vlastnictví majetku jiných právnických a fyzických osob nacházejícího se v budovách a na pozemcích v osobním „oddílném“ vlastnictví strany žalující Ing. I. E. a to dle tohoto uvedeného dílčího soupisu výrobního know -how jeho osoby, dále jsou povinni tuto dokumentaci straně žalované vrátit v ucelené formě“. Dále je jako „Odrážka 1/“ proveden výčet konstrukční, výrobní i technologické a kalkulační dokumentace k výrobě a jako „Odrážka 2/“ jsou označena patentní a průmyslová práva, včetně odpovídající dokumentace a popisů k dále uvedeným položkám, s tím, že „další upřesnění bude provedeno po zjištění mým patentním zástupcem Ing. K. a to dodatkem tohoto seznamu“.

3/ „Dále soud ruší účinnost všech uzavřených kupních smluv a učiněných převodů osobního majetku žalobce od stran žalovaných k případným třetím stranám učiněných touto žalovanou stranou a to po datu 07/99 a nařizuje se návrat k stavu vlastnictví majetku a výkonu vlastnických práv a držení výše uvedeného majetku zpět do vlastnictví strany žalující a uvedení i vydání předmětného majetku strany žalující do stavu nacházejícím se před datem 07/99 od osob tento majetek strany žalující v současné chvíli vlastnících, používajících jako jeho domnělí vlastníci a návrat stavu všech výkonných registrovaných vlastnických práv žalobce k stavu platnému k datu 6/99“.

4/ „Dále ruší veškeré převody tohoto osobního výše uvedeného majetku strany žalující Ing. I. E., učiněné po tomto datu 07/99 na základě tímto výrokem o zneplatnění těchto úkonů učiněných od strany žalované a to s okamžitou platností tímto rozhodnutím soudu k datu tohoto výroku a to jak na příslušných katastrech nemovitostí, tak i zaregistrovaným právům strany žalující zapsaných nebo podaných u UPV ČR a SR“.

Jiná podání žalobou nebo jejím doplněním nejsou. Dovolatel se mylí, pokládá-li za podání, jímž žalobu doplnil, podání datované 17. listopadu 2002 a došlé soudu 18. listopadu 2002 (č. l. 27-44); to je totiž podle svého označení i obsahu odvoláním proti usnesení ze dne 6. listopadu 2002, č. j. 49 Cm 2/2002-23, jímž soud prvního stupně odmítl žalobcův návrh na nařízení předběžného opatření; žalobce tímto podáním současně doplňuje podobu svého návrhu na nařízení předběžného opatření, v žádném případě však nejde o doplnění žaloby. Právně bezcenná je také dovolací námitka založená na

tom, že žalobce připojil k podání ze 17. listopadu 2002 disketu s elektronickou podobou svého podání obsahující výčet majetku, k němuž se váží body 3/ a 4/ žalobního petitu, a že na tuto disketu odkázal (srov. v podání z 2. prosince 2002 č. l. 75). Elektronický nosič dat (zde disketa) nesplňuje předepsanou formu podání ve smyslu ustanovení § 42 odst. 4 o. s. ř., ve stávajícím znění a nesplňoval ji ani v době, kdy byl připojen k podání ze 17. února 2002 (srov. § 42 odst. 4 o. s. ř., v tehdejší znění). Soud prvního stupně tedy nepochybil, jestliže k obsahu diskety pro účely posouzení projednatelnosti žaloby nepřihlížel.

Dovolatel má však pravdu v tom, že ani výzva soudu prvního stupně ze dne 6. listopadu 2002 ani výzva soudu prvního stupně ze dne 30. dubna 2003 není způsobitelným podkladem pro následné odmítnutí žaloby.

Soud prvního stupně odmítl žalobu s tím, že nesplňuje požadavky ustanovení § 79 o. s. ř. co do projednatelného a vykonatelného petitu.

Výzva z 6. listopadu 2002 (jež logicky směřovala jen k odstranění vad původní žaloby) obsahuje v tomto směru požadavek (ve výroku), podle kterého „žalobní nárok je třeba formulovat tak, aby byl určitý a srozumitelný, a to především co se týká konkretizace práv a věcí, jejichž ochrana je požadována“.

V důvodech výzvy se po citaci ustanovení § 42 odst. 4, § 43 odst. 1 a § 79 odst. 1 o. s. ř., ve znění účinném od 1. ledna 2001 a obecném vysvětlení, jak má vypadat vyličení rozhodujících skutečností, již jen konstatuje, že žaloba nemá náležitosti, které v ní musí být uvedeny ve smyslu § 79 odst. 1 o. s. ř., a proto soud žalobce vyzval, aby předmětné podání opravil nebo doplnil „výše uvedeným“ způsobem. Vysvětlení, proč je stávající žalobní návrh (tzv. petit) neurčitý nebo nesrozumitelný, vyžadované ustanovením § 43 odst. 1 o. s. ř. (srov. v literatuře např. Drápal, L., Bureš, J. a kol.: Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2009, str. 277 a v judikatuře mutatis mutandis např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 1998, sp. zn. 21 Cdo 60/98, uveřejněné pod číslem 36/99 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. srpna 1999, sp. zn. 20 Cdo 1056/99, uveřejněné pod číslem 47/2000 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, jejichž závěry se prosazují i při výkladu ustanovení § 43 odst. 1 o. s. ř., ve znění účinném od 1. ledna 2001 /srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. června 2007, sp. zn. 29 Odo 792/2005/) ve výzvě obsaženo není.

Výzva z 30. dubna 2003 (jež už logicky postihuje náležitosti žaloby ve znění žalobcova podání z 13. prosince 2002) je jen stručným (co do odůvodnění výzvy kratším) zopakováním výzvy ze 6. listopadu 2002, při stejné formulaci výroku co do požadavku, že „žalobní nárok je třeba formulovat tak, aby byl určitý a srozumitelný - především co se týká konkretizace práv a věcí, jejichž ochranu požaduje“ (žalobce), s připojením požadavku, že „současně uvede žalobní návrh a skutková tvrzení tak, aby mezi oběma náležitostmi byl soulad a logická návaznost“.

Také (a především) tato výzva neobsahuje vysvětlení, proč je stávající žalobní návrh (tzv. petit) neurčitý nebo nesrozumitelný (i poté, co byl v bodech 1/ a 2/ žalobního petitu podstatně doplněn podáním žalobce z 13. prosince 2002).

Jinak řečeno, je-li žalobní návrh (tzv. petit) neurčitý nebo nesrozumitelný, musí výzva k odstranění vad žaloby ve smyslu ustanovení § 43 odst. 1 o. s. ř. obsahovat též vysvětlení, v čem podle soudu spočívá neurčitost nebo nesrozumitelnost žalobního návrhu (petitu).

Na základě takto formulovaných výzev tudíž nebylo možné žalobu odmítnout pro neurčitost či nesrozumitelnost žalobního petitu. Jestliže tak soud prvního stupně učinil, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Odvolací soud, pak tím, že v dotčeném ohledu

nezjednal nápravu, zatížil stejnou vadou i řízení odvolací.

Uzavřel-li dále odvolací soud, že ohledně bodů 3/ a 4/ žalobního petitu nejsou skutečnosti tam uváděné „vedeny ve skutkových tvrzeních žaloby“, takže je zde logický rozpor mezi žalobním petitem a skutkovými tvrzeními, pak jeho výtka nesměřuje k neurčitosti a nesrozumitelnosti žalobního petitu. Pro logický rozpor mezi žalobním petitem a skutkovými tvrzeními žaloby soud prvního stupně žalobu neodmítl a ve vztahu k takto pojaté „vadě“ trpí výzva z 30. dubna 2003 opět tou vadou, že neobsahuje vysvětlení, v čem žalobní návrh (žalobní petit) zakládá logický rozpor s vylíčením rozhodujících skutečností žaloby. Dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř. je tudíž dán.

V rovině dovolacího důvodu dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. lze s odvolacím soudem souhlasit v tom, že v bodech 2/, 3/ a 4/ žalobního petitu je žaloba vskutku neprojednatelná, když žalobní návrhy jsou potud neurčité z příčin výstižně pojmenovaných v napadeném rozhodnutí.

Jinak je tomu ovšem ohledně bodu 1/ žalobního petitu, kde Nejvyšší soud nesdílí přesvědčení odvolacího soudu, že žalobce potud neuvádí, jakého konkrétního výkonu osobního vlastnického práva by se měla týkat navrhovaná povinnost. Požaduje-li žalobce, aby se zákaz týkal „jakýchkoliv“ zásahů do výkonu jeho vlastnického práva ke konkretizovanému majetku (coby vyústění žalobních tvrzení, podle nichž se tyto zásahy dějí pokračováním konkursního řízení vedeného na žalobcův majetek), pak nelze žalobní petit označit za neurčitý (bez zřetele k tomu, zda žalobě v této podobě lze vyhovět). V tomto směru je tudíž právní posouzení věci odvolacím soudem nesprávné.

Vzhledem k tomu, že dovolání je opodstatněné v rovině dovolacího důvodu dle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř. a zčásti opodstatněné v rovině dovolacího důvodu dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř., Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené rozhodnutí zrušil, včetně závislého výroku o nákladech odvolacího řízení. Jelikož důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i toto rozhodnutí, včetně závislého výroku o nákladech řízení (§ 243b odst. 2 část věty za středníkem a odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

V rozsahu, v němž je žalobní návrh pod body 1/ a 2/ uplatňován vůči prvnímu až třetímu žalovanému, je přitom (bez zřetele k přetrvávající neurčitosti bodu 2/ žalobního petitu) ze žaloby a jejího doplnění zřejmé (jak výstižně shrnul odvolací soud v napadeném usnesení), že žalobce se v dotčeném ohledu pokouší zabránit tomu, aby správci jeho konkursní podstaty (tak jak postupně působili ve funkci) a věřitelský výbor vykonávali ve vztahu k jeho (úpadcově) majetku činnost směřující k naplnění cíle a účelu trvajícího konkursu.

V důvodech rozsudku ze dne 25. června 2009, sp. zn. 29 Cdo 2917/2007, uveřejněného pod číslem 42/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud uzavřel (k žalobě o určení „neplatnosti přezkumného jednání“), že je nemyslitelné, aby o „neplatnosti“ či „zrušení výsledků“ jakéhokoli soudního jednání rozhodoval (mohl rozhodovat) jiný soud než ten, před kterým takové soudní jednání proběhlo a pouze v rámci daného (probíhajícího) soudního řízení. Tam uvedl, že kdyby mělo platit, že obecný soud (nikoli konkursní soud, který řízení vede) může svým rozhodnutím na základě žaloby zrušit či prohlásit za neplatné přezkumné jednání, jež proběhlo v konkursní věci, pak by bylo třeba se ptát, proč by nemohlo být v samostatně vedeném soudním sporu prohlášeno za neplatné též jakékoli jiné soudní jednání jakéhokoli jiného soudu (např. soudní jednání, při kterém byl vyhlášen rozsudek pro zmeškání, odvolací jednání, při kterém došlo k uznání žalobou uplatněného nároku nebo k uzavření smíru apod.). V usnesení ze dne 19. srpna 2009, sp. zn. 29 Cdo 1381/2009, Nejvyšší soud na dané téma doplnil, že žalobou podanou mimo konkursní řízení se nelze úspěšně domáhat určení, zda trvají nebo v určité době trvaly předpoklady pro vedení konkursu, ani zrušení konkursu. V usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. srpna 2009, sp. zn. 29 Cdo 1892/2008,

uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 5, ročník 2010, pod číslem 70, pak obdobně uzavřel, že žalobou podle § 80 písm. c/ o. s. ř., podanou mimo konkursní řízení, se nelze úspěšně domáhat určení, že v konkursu nebyly v přezkumném jednání soudem zjištěny žádné přihlášky věřitelů. A konečně, v rozsudku ze dne 27. září 2011, sp. zn. 29 Cdo 3017/2010, Nejvyšší soud vysvětlil, že přinutit správce konkursní podstaty, aby splnil vydané rozvrhové usnesení, přísluší v mezích dohlédací činnosti konkursnímu soudu a vynutit prověření (ne)správnosti postupu správce konkursní podstaty lze v konkursním řízení i návrhem, aby správce konkursní podstaty, který neplní povinnosti, jež pro něj plynou z rozvrhového usnesení, byl zproštěn funkce. Konkursní soud, který případně zanedbá příslušný dohled nad správcem konkursní podstaty, rovněž nelze přimět ke „správnému“ postupu žalobou podle části třetí občanského soudního řádu.

Tyto judikatorní závěry platí ve výše popsaném rozsahu i pro tuto věc.

Jinak řečeno, s podáním žalobce došlým soudu 13. ledna 2000 (č. l. 1-4), a s doplňujícím podáním žalobce došlým soudu 13. prosince 2002 (č. l. 57-75), mělo být v rozsahu bodů 1/ a 2/ žalobního petitu vůči prvním až třetímu žalovanému (správcům konkursní podstaty a věřitelského výboru) naloženo (podle jejich obsahu) jako s podáními, jimiž se úpadce domáhá toho, aby tito žalovaní ohledně označeného majetku dále nekonali v konkursním řízení. K posouzení opodstatněnosti takového zásahu je povolán pouze konkursní soud, jímž je právě Krajský soud v Brně.

Proto Nejvyšší soud věc v tomto rozsahu postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Brně ke sp. zn. sp. zn. 26 (28) K 282/94, jako konkursnímu soudu žalobce (úpadce). V tomto ohledu nejde o odlišné posouzení místní či věcné příslušnosti soudu, nýbrž o to, že uvedené podání mělo a mohlo být vyřízeno pouze v rámci daného konkursního řízení, tedy v jiném soudním oddělení téhož soudu (srov. obdobně opět rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 3017/2010).

Ve zbývajícím rozsahu (tedy ohledně bodů 1/ a 2/ žalobního petitu ve vztahu ke čtvrtému žalovanému a ohledně bodů 3/ a 4/ žalobního petitu ve vztahu ke všem žalovaným) věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)